

Trecători de patimi

Luca Daniel

Desenul umbrei s-a urcat pe ziduri,
piroanele tăcerii trec prin lacrimi,
O geană surdă râde pe la spate,
și vântul stinge glasul unor patimi.

Nu țin în palme ziua mea tăcută,
surâsul tău încă pictează vise,
Am înnodat prea multe căi ferate,
să pot urca în trenuri interzise.

Rezerva mea de lacrimi e sfârșită,
voi trece iar prin flăcări de lumină,
Ce gust plăcut are veninul vorbei,
și cât de rece-i strângerea de mână...

Aduc ofrandă ultimelor clipe,
însă, tot cerul e bătut în cuie...
Mi-au adormit pădurile rănite,
pe patul tău, din flori de păpădie.

Prin iarba udă a rămas un înger,
suspînul lumânărilor îl ceartă...
Mă învelesc cu salcia ce plânge,
să simt și eu când Dumnezeu mă iartă.